

som misligholdt. Også her kan løsningen være, at det på selvangivelsen markeres, at der kan være yderligere fradragsberettigede renter, det vil sige »gamle« renter fra studietiden, der er betalt, men som skatteyder selv skal opgøre.

For så vidt angår lån under afvikling, hvor der *fremtidigt* sker misligholdelse, vil Finansstyrelsen være i stand til at foretage den fornødne adskillelse af »gamle« renter fra studietiden og renter, der er tilskrevet under afbetalingsperioden, således at man bliver i stand til at opgøre og indberette samtlige fradragsberettigede renter.

Der vil således også for misligholdte lån alene være tale om en overgangsperiode, inden samtlige misligholdte lån vil være omfattet af indberetningsordningen.

Det kan ikke udelukkes, at der også kan være andre situationer, der afviger fra det normale betalingsforløb, og som dermed vanskeliggør opgørelsen og indberetningen af de fradragsberettigede renter. Dette vil blive afklaret, inden de nærmere regler og anvisninger vedrørende indberetningen bliver fastsat i en bekendtgørelse.

I praksis har det hidtil været et krav for fradrag for både »gamle« og nye renter, at den indgåede tilbagebetalingsaftale overholdes. Derved undgår man, at en SU-låntager ved misligholdelse af afdragsordningen kan fradrage alle de »gamle« renter i det år, SU-lånet misligholdes.

Hjemlen til denne praksis er imidlertid fundet tvivlsom. En praksis, der stiller SU-låntagere dårligere end andre låntagere, bør have en klar hjemmel i lovgivningen.

Det har været overvejet at lovfæste den nævnte praksis. Dette er imidlertid afvist, da en lovfæstelse af praksis vil have skærpende karakter, hvilket vil være i strid med det skattestop, regeringen indførte ved sin tiltræden i november 2001.

Den ovennævnte praksis vil derfor ikke fremover kunne opretholdes. Praksisændringen betyder, at alle, der misligholder den fastsatte afdragsordning, vil få fradrag i misligholdelsesåret for alle renter, der er påløbet i studietiden og perioden efter studietidens afslutning, og disse beløb skal indberettes til ToldSkat. Reglerne for fradrag af renter af SU-lån forenkles hermed, idet det fremover alene er forfaldsprincippet, der er afgørende for fradragsret for renter af disse lån.

Ændringen indebærer, at fradragsretten for renteudgifterne fremrykkes. Hvis renteudgifterne ikke kan indeholdes i den skattepligtige indkomst, kan de fremføres til fradrag i senere års skattepligtige indkomst.

3. Ophævelse af tillægsskat ved død

3.1. Gældende regler

Efter dødsboskattelovens § 86 skal der i tilfælde, hvor en afdød har overtrådt straffelovens § 289 eller skattekontrollovens §§ 13, 15 eller 16 (forskellige former for skattesvig m.v.), udover eventuel restskat betales en tillægsskat, når der ikke før dødsfaldet er fastsat en straf for overtrædelse af ovennævnte bestemmelser. Det er enten boet eller en efterlevende ægtefælle eller begge, der hæfter for betalingen af tillægsskatten, jf. dødsboskattelovens § 88. Det afhænger bl.a. af, om og hvordan boet efter afdøde skiftes.

Tillægsskatten svarer til skatten af den udeholdte indkomst, men kan dog ikke overstige størrelsen af den eventuelle bøde, som afdøde selv kunne være idømt for det strafbare forhold, hvis dødsfaldet ikke var indtrådt. I tilfælde, hvor der før dødsfaldet er fastsat en straf, som ikke er fuldbyrdet, skal der i stedet for straffen fastsættes en tillægsskat på tilsvarende måde. Reglerne indeholder en mulighed for, at skatteministeren kan bestemme, at der ikke skal stilles krav om tillægsskat.

Har en person overtrådt straffelovens § 289 eller skattekontrollovens §§ 13, 15 eller 16 (forskellige former for skattesvig m.v.), men er strafansvaret herfor forældet, påhviler det vedkommende betale en tillægsskat, svarende til skatten af den udeholdte indkomst, medmindre overtrædelsen alene består i medvirken til en andens skatteunddragelse, jf. skattekontrollovens § 21. I den situation finder dødsboskattelovens § 86, stk. 4 og 6, § 87, stk. 5 og § 88 tilsvarende anvendelse.

3.2. Lovforslaget

De gældende regler indebærer, at f.eks. en efterlevende ægtefælle efter omstændighederne kan blive pålagt en surrogatstraf for et forhold, som den afdøde ægtefælle har begået uden den efterlevende ægtefælles vidende. Dette forekommer ikke rimeligt. Derfor foreslås det bl.a. ud fra en rimelighedsbetragtning at ophæve reglen om tillægsskat i dødsboskatteloven, således at tillægsskatter fremover alene kan pålægges personer, der selv har begået det strafbare forhold. Ophævelsen af reglen om tillægsskat ved død indebærer, at der ikke længere kan opkræves en tillægsskat hos et dødsbo eller en efterlevende ægtefælle, hvori restskatten som følge af overtrædelserne fortsat opkræves og forrentes som anden restskat ved død.

Ophævelsen af reglen om tillægsskat ved død indebærer endvidere, at den hertil knyttede administration hos, på den ene side de kommunale og statslige skattemyndigheder, skifteretterne m.fl. og på den anden